

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobkyně: X., narozená dne X.
t. č. X.

proti
žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 10. 2025, č. j.: KRPA-312996-10/ČJ-2025-000022-ZZC

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 4. 10. 2025, č. j.: KRPA-312996-10/ČJ-2025-000022-ZZC, jímž byla podle ust. § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „z.p.c.“), zajištěna za účelem předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém

z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“). Doba zajištění žalobkyně byla dle ust. § 129 odst. 7 z.p.c. stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně v žalobě namítala, že žalovaná je vždy povinna zvážit možnost aplikace mírnějších opatření předtím, než přistoupí k zajištění cizince. Jelikož má zajištění negativní vliv na její zdraví, domnívá se žalobkyně, že by v jejím případě postačovalo, aby vyčkala rozhodnutí v pobytovém středisku. Není „ekonomickým migrantem“, ze země původu utekla kvůli vážným problémům, k České republice má vztah, neboť X., chce a bude spolupracovat se správními orgány. Podle žalobkyně bylo porušeno ust. čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení, když v jejím případě by stačila mírnější donucovací opatření. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je pouze všeobecné a nezabývá se dostatečně konkrétní situací žalobkyně. Stanovená doba zajištění nebere v potaz veškeré procesní kroky určené k předání. Jelikož je napadené rozhodnutí nezákonné a nepřezkoumatelné, žalobkyně navrhl jeho zrušení a ukončení svého zajištění. Současně se domáhá přiznání odkladného účinku žalobě.

III. Vyjádření žalované

3. Žalovaná uvedla, že podle lustrace v systému EURODAC žalobkyně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany v Německu, X. a Rakousku, přičemž při kontrole dne 4. 10. 2025 nepředložila žádný doklad opravňující ji k pobytu na území České republiky. Dne 8. 10. 2025 Spolková republika Německo přijala svoji odpovědnost ve smyslu Dublinského nařízení a zaslala souhlas s přijetím žalobkyně. Po zhodnocení dosavadního chování žalobkyně a s ohledem na její pobytovou historii dospěla žalovaná k závěru, že u žalobkyně existuje důvodná obava zmaření výkonu předání. Žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 16. 3. 2016, sp. zn.: 10 Azs 39/2016, který pojednává o absenci důvodné obavy z vyhýbání se předání coby nezbytnému předpokladu pro uložení zvláštního opatření. U žalobkyně přitom absentovala objektivní i subjektivní složka možnosti uložit zvláštní opatření. Délka trvání zajištění byla stanovena s ohledem na skutečnost, že o přijetí cizince musí rozhodnout jiný členský stát Evropské unie. Žalobu navrhla žalovaná zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

4. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 4. 10. 2025 byla žalobkyně kontrolována policejní hlídkou a nepředložila žádný cestovní doklad, vízum ani oprávnění k pobytu. Po provedení lustrace v databázi Schengenského informačního systému vyšlo najevo, že žalobkyně je vedena jako hledaná osoba, která má zakázaný pohyb v Schengenském prostoru; posléze byla žalobkyně zajištěna dle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb. (úřední záznam ze dne 4. 10. 2025, č. j.: KRPA-312996-3/ČJ-2025-001115).
5. V rámci podání vysvětlení dne 4. 10. 2025, z něhož byl vyhotoven protokol, č. j.: KRPA-312996-9/ČJ-2025-000022-ZZC a jehož obsah je zahrnut v odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalobkyně mj. uvedla, že její zdravotní stav je dobrý, o azyl X. požádala v Německu, X. a naposledy v Rakousku, v České republice X., na území nemá žádné hlášené místo pobytu, doručovací adresu, příbuzné ani nikoho, komu by ukončení pobytu zasáhlo do soukromého či rodinného života, nic tu nevlastní, nemá zde žádné závazky ani

pohledávky, aktuálně nedisponuje cestovním dokladem a peníze moc nemá, v zemi původu žije její rodina, se kterou však není v kontaktu.

6. Dne 4. 10. 2025 vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí, podle jehož odůvodnění vyvolala žalobkyně obavu, že pokud by jí byla dána možnost se svobodně pohybovat po území České republiky, mohla by z území vycestovat či by se mohla skrývat nebo vyhýbat správnímu orgánu. Na s. 5 a 6 napadeného rozhodnutí se žalovaná zabývala nemožností uložení zvláštních opatření dle ust. § 123b odst. 1 z.p.c., neboť by byla zjevně neúčelná. Doba trvání zajištění byla stanovena na 30 dnů při zohlednění předpokládané složitosti přípravy předání. Předáním do jiného členského státu Evropské unie nevzniká obava, že by žalobkyni hrozilo jakékoli nebezpečí.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

7. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobkyní uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), přičemž přihlížel i k případným nezákonnostem nad rámec žalobních bodů v souladu se závěry rozsudku velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 8. 11. 2022 ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože postupoval dle ust. § 172 odst. 5 z.p.c.
9. Podle ust. § 129 odst. 1 z.p.c. *nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.*
10. Podle ust. § 129 odst. 7 z.p.c. *policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*
11. Podle ust. čl. 5 odst. 4 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) *každý, kdo byl zbaven svobody zatčením nebo jiným způsobem, má právo podat návrh na řízení, ve kterém by soud urychleně rozhodl o zákonnosti jeho zbavení svobody a nařídil propuštění, je-li zbavení svobody nezákonné.*
12. Nejprve se soud vyjádří ke stavu, který zde byl v době rozhodování žalované. K uvedenému dni by napadené rozhodnutí obstálo.
13. Soud především uvádí, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné a dostatečně odůvodněné. Podle konstantní judikatury NSS platí: „Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a

jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek NSS ze dne 24. 6. 2010, č. j.: 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j.: 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j.: 9 As 71/2008-109). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaná v projednávané věci dostala, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsala, z jakých skutkových a právních okolností vycházela, jakými úvahami byla při svém rozhodování vedena a co ji vedlo k zajištění žalobkyně. Soud dospěl k závěru, že žalovaná se konkrétní situací žalobkyně podrobně zabývala a napadené rozhodnutí je odůvodněno dostatečně a plně v souladu s ust. § 68 odst. 3 s.ř.

14. Žalovaná se v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně věnovala také délce zajištění na s. 6, kde odkázala na předpokládaný časový rámec. Coby zásadní byla shledána skutečnost, že o přijetí musí rozhodnout dožádaný členský stát Evropské unie, v případě žalobkyně Rakousko. Až po vydání napadeného rozhodnutí vyšlo najevo, že příslušným státem je Spolková republika Německo (vizte Oznámení o zahájení řízení podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 vydané Ministerstvem vnitra dne 10. 10. 2025 pod č. j.: OAM-1123/DS-D03-2025). Z konstantní judikatury NSS, která se sice vztahuje k institutu správního vyhoštění, ale lze ji analogicky aplikovat na předání podle Dublinského nařízení, vyplývá: *„Hlavním kritériem pro stanovení doby trvání zajištění je předpokládaná složitost přípravy výkonu správního vyhoštění (§ 124 odst. 3 zákona ... o pobytu cizinců ...), proto musí být v odůvodnění rozhodnutí o zajištění uveden výčet předpokládaných úkonů potřebných k realizaci vyhoštění s uvedením odhadu jejich časové náročnosti“* (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2011, č. j.: 1 As 93/2011-79). Požadavky na odůvodnění doby zajištění a určení časového rámce jednotlivých úkonů nutných k realizaci předání je nutno odvíjet od konkrétních skutkových okolností věci, přičemž v mnoha případech nebude možné trvat na uvedení konkrétní doby potřebné pro provedení každého konkrétního úkonu, zvláště za situace, kdy je realizace některých kroků závislá na součinnosti příslušných orgánů země, do níž má být cizinec předán. Obecně tedy postačuje, pokud je v rozhodnutí logicky shrnuto, jaké konkrétní úkony bude třeba za účelem realizace předání učinit a jak dlouho by tyto úkony měly dle zkušeností žalované trvat (srov. rozsudky NSS ze dne 28. 5. 2021, č. j.: 6 Azs 18/2021-29, či ze dne 29. 3. 2019, č. j.: 4 Azs 5/2019-25). Žalovaná v daném rámci odůvodnila délku zajištění dostatečně.
15. Jde-li o otázku realizovatelnosti předání, NSS konstatoval již v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j.: 7 As 79/2010-150, publ. pod č. 2524/2012: *„Správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona o pobytu cizinců možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.“* Výkon předání se v případě žalobkyně jevil jako zcela realistický. Žalovaná v napadeném rozhodnutí konstatovala neexistenci překážek trvalejší povahy, a to jak absenci hrozeb v úvahu přicházející zemi přijetí, jež by výkonu předání bránily, tak i absenci vazeb žalobkyně na území České republiky.
16. V citovaném rozsudku NSS, č. j.: 7 As 79/2010-150, jakož i např. v rozsudku NSS ze dne 15. 6. 2022, č. j.: 6 Azs 59/2021-27, se také výslovně poznamenává, že smyslem řízení o

zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uloženo správní vyhoštění, resp. analogicky zda má být předán, ale pouze vytvoření podmínek pro naplnění tohoto účelu.

17. V případě žalobkyně nebylo taktéž možné přistoupit k uložení zvláštních opatření dle ust. § 123b odst. 1 z.p.c. Žalobkyně sama během podání vysvětlení dne 4. 10. 2025 v zásadě negovala všechny okolnosti, jež by potenciálně mohly vést k uložení zvláštních opatření. Žalovaná v napadeném rozhodnutí (s. 5 a 6) řádně a důkladně odůvodnila, proč nebylo možné přistoupit k uložení zvláštních opatření, přičemž se zabývala každým opatřením zvlášť, a to individuálně s ohledem na konkrétní situaci žalobkyně. Podle názoru soudu žalovaná opodstatněně shledala hrozbu nebezpečí útěku, jež vylučuje aplikaci zvláštních opatření dle ust. § 123b odst. 1 z.p.c., na čemž nic nemění ani skutečnost, že se žalobkyně na území nedopustila trestné činnosti a projevila zájem spolupracovat s policejním orgánem. V posuzované věci nebylo nikterak porušeno ani žalobkyní zmiňované ust. čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení, podle něhož: *„Členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření.“*
18. Žalobkyně taktéž uvedla, že je zdráva, a v řízení nebyly zjištěny žádné závažné zdravotní potíže, které by mohly znemožňovat či výrazně znesnadňovat její zajištění.
19. Ke dni svého vydání by tudíž napadené rozhodnutí obstálo, soud však s ohledem na mezinárodní závazky České republiky dále zkoumal, zda nenastala po vydání rozhodnutí nějaká skutečnost, jež by trvání zajištění bránila. Uvedený požadavek vyplývá z ust. čl. 5 odst. 4 Úmluvy (srov. např. rozsudek NSS ze dne 4. 9. 2019, č. j.: 9 Azs 193/2019-48). Soud však neshledal žádnou zásadní okolnost, kvůli níž by mělo dojít k prolomení ust. § 75 odst. 1 s.ř.s., tj. k provedení přezkumu ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Od vydání napadeného rozhodnutí došlo ke změně předpokládaného příslušného státu, do něhož by měla být žalobkyně přemístěna; nicméně, Německo svou příslušnost uznalo, předání žalobkyně se tak i ve světle nových okolností jeví jako realizovatelné.
20. Žalovaná napadeným rozhodnutím ani předcházejícím řízením neporušila základní zásady a elementární procesní ustanovení správního řízení, jakož ani čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 odst. 4 Úmluvy. Soud konstatuje, že z obsahu správního spisu žádné takové pochybení nevyplynulo a nebylo zjištěno. Napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, vše nezbytně řádně odůvodněné a doba zajištění zvolena přiměřeně konkrétním okolnostem.
21. O návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku žalobě nebylo rozhodováno, neboť se v tomto rozsudku soud zabýval meritem žaloby v krátké době od jejího podání.
22. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
23. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 30. října 2025

JUDr. Václav Kočka-Amort, v. r.
samosoudce